

Arrest

nr. 270 567 van 28 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

2. X
enkel als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X en X, enkel als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind, op 11 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 maart 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 januari 2022, met kennisgeving op 12 januari 2022, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K. (...) + 1 kind : - Y.H. (...) ((...))
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...).1978
geboorteplaats : Teheran
nationaliteit : Iran

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

"1. In de bestreden beslissing blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd aan zowel mevrouw K.A. (...) als aan de minderjarige Y.H. (...). De minderjarige werd geboren op 11 maart 2014 in Teheran.

Artikel 118 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt evenwel als volgt: "Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden af gegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is. Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38".

Aan het minderjarig kind (Y.H. (...)) dient derhalve een bevel tot terugbrenging te worden afgegeven, tenzij er een bijzondere beslissing werd genomen door de Minister of zijn gemachtigde om alsnog een bevel op te leggen om het grondgebied te verlaten.

Er blijkt echter op geen enkele manier dat dit het geval is, zodoende dat artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden.

2. Minstens, indien alsnog zou blijken dat er sprake zou zijn van een "bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde", quod non, blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden doordat dit op geen enkele wijze werd kenbaar gemaakt in de bestreden beslissing. Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden. Dergelijke bijzonder beslissing is immers fundamenteel, aangezien geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden opgelegd aan de minderjarige Y.H. (...) indien dergelijke beslissing niet werd genomen.

Minstens blijkt dan ook dat artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 werd geschonden, in samenhang gelezen met artikel 118 van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In de bestreden beslissing wordt gewezen op de juridische grondslag van het bevel om het grondgebied te verlaten voor de verzoekende partij, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en daarnaast verduidelijkt de verwerende partij dat een dergelijke beslissing wordt uitgereikt nu de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en visum.

Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

"Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38."

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat haar kind geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven gelet op het bepaalde in artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit, wordt er vooreerst op gewezen dat de naam van het kind slechts mee vermeld werd op het tijdens de periode van minderjarigheid hoofdzakelijk aan de ouder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, zodat in dat geval aan het kind geen apart bevel tot terugbrenging diende te worden gegeven (cf. RvS 15 juni 2016, nr. 12.007 (c), RvS 29 september 2008, nr. 3391 (c)). Bovendien heeft artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit enkel betrekking op niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, zodat het kind, dat op het moment van het aan de ouder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een niet-begeleide minderjarige was, niet dienstig naar deze bepaling kan verwijzen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het

Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van “de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht”.

Het middel luidt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennen van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontzegd, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

1. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

Eerste verzoekster, mevrouw K.A. (...), werd geboren op (...) 1978 te Teheran. Zij beschikt eveneens over de nationaliteit van Iran. Zij is getrouwd met de heer Y.H. (...), geboren op (...) 1976 te Teheran, hebbende de nationaliteit van Iran. Zij huwden in Iran op (...) 1999. Samen hebben zij twee kinderen: Y.H. (...), geboren op (...) 2014 te Teheren, hebbende de nationaliteit van Iran en Y.H. (...), geboren op (...) 2002 te Teheran, hebbende de nationaliteit van Iran.

Het voltallige gezin (moeder, vader en de twee kinderen) kwam toe in België op 23 maart 2019. Zij arriveerden op legale wijze in België. Sindsdien verblijft de verzoekende partij onafgebroken in het Rijk.

De kinderen - waaronder de minderjarige Helma - zijn schoolgaand en hebben in België hun leven en sociale banden vorm gegeven.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige Helma genoodzaakt worden om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige.

Hierdoor zou ook de minderjarige Helma genoodzaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige (ondanks de goede resultaten die zij haalt en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgt) en een breuk met haar vertrouwde omgeving en (sociale) binding.

Beide zaken zijn van primair belang.

Daarbij moet worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat elke beslissing die verweerder neemt in lijn moet zijn met het Verdrag én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind. De verzoekende partij verwijst daarbij eveneens naar de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige Helma haar vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis naar een ander land altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De verzoekende partij zou immers dienen terug te keren naar Iran, terwijl zij reeds langdurig (sinds 23 maart 2019) verblijvende is in België en alhier (verder) is opgegroeid.

Een verwijderingsbeslissing vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen, laat staan naar een ander land, vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, is er geen uitwisseling van informatie tussen scholen in België en Iran over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige.

Dit noopt verweerder ertoe met de specifieke situatie van de minderjarige Helma rekening te houden en hen, voorafgaandelijk het nemen van een verwijderingsbeslissing, te horen.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovenvermelde elementen vormen immers essentiële elementen waarmee de verwerende partij dient rekening te houden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Flardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat

zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL onafgebroken in het Rijk. De kinderen - waaronder de minderjarige Helma - zijn schoolgaand en hebben in België hun leven en sociale banden vorm gegeven.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat zowel de moeder als de minderjarige Helma genoodzaakt worden om het grondgebied te verlaten, hetgeen een belangrijk impact heeft op het gezinsleven en de (primaire) belangen van de minderjarige. Hierdoor zou ook de minderjarige Helma genoodzaakt worden om terug te keren naar Iran, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige (ondanks de goede resultaten die zij haalt en de langdurige periode dat zij reeds Nederlandstalig onderwijs volgt) en een breuk met haar vertrouwde omgeving en (sociale) binding.

Daarbij moet worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld.

Dat betekent dat elke beslissing die verweerder neemt in lijn moet zijn met het Verdrag én dat bij elke individuele verhuisbeslissing de belangen van het betrokken kind in kaart moeten worden gebracht en zwaarder moeten tellen dan andere belangen. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind. De verzoekende partij verwijst daarbij eveneens naar de bepalingen van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige Helma haar vertrouwde omgeving andermaal moet achterlaten, haar vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis naar een ander land altijd een "life-event" is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De verzoekende partij zou immers dienen terug te keren naar Iran, terwijl zij reeds langdurig (sinds 23 maart 2019) verblijvende is in België en alhier (verder) is opgegroeid.

Een verwijderingsbeslissing vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen, laat staan naar een ander land, vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, is er geen uitwisseling van informatie tussen scholen in België en Iran over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De beslissing van verweerder doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij nog op dat, zelfs ongeacht de schending van de formele motiveringsverplichting, niet blijkt dat verweerder op een zorgvuldige manier de private belangen van de verzoekende partij (zoals hierboven beschreven) heeft overwogen voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Hierom dringt zich in elk geval een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betoogt in haar middel dat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord. Het gaat volgens haar om elementen die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden. Zij had namelijk haar persoonlijke situatie

kunnen toelichten, in het bijzonder haar gezinssituatie. De verzoekende partij arriveerde naar eigen zeggen met het voltallige gezin (moeder, vader en 2 kinderen) in 2019 legaal in België. Zij meent dat de kinderen – waarvan 1 meerderjarig en 1 minderjarig -, die in België schoollopen, hier hun leven en sociale banden vorm hebben gegeven en dat de bestreden beslissing een belangrijke impact heeft op het gezinsleven. Zij spreekt over een breuk in de scholing van de minderjarige en een breuk met de vertrouwde omgeving en sociale binding waarbij het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet. De bestreden beslissing zou een inbreuk vormen op de stabiliteit en de continuïteit die nodig zijn voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind. Zij verwijst naar een studie om aan te tonen dat kinderen van asielzoekers meer dan gemiddeld kwetsbaar zouden zijn. Het recht op onderwijs zou in het gedrang komen en los van een eventuele aanpassingsperiode is er geen uitwisseling van informatie tussen scholen in België en in Iran betreffende het functioneren van kinderen, hetgeen de primaire belangen van de minderjarige zou schenden.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hieruit blijkt dat de verzoekende partij terecht aanhaalt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met het hoger belang van het kind en het gezinsleven van de verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, volgt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM echter op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke of specifieke motivering in het licht van het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepalingen zijn zo ook enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Verder kan de beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bijvoorbeeld even goed blijken uit een andere beslissing of de stukken van het administratief dossier.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de nota met opmerkingen bevindt zich in het administratief dossier een evaluatienota in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 10 januari, die het volgende vermeldt:

“Hoger belang van het kind: betrokkene heeft één minderjarig kind in België. Het is in het belang van het kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van een verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familielevens: betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind en echtgenote. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Daarnaast verblijft een meerderjarige dochter van betrokkene in België. We wijzen er vooreerst op dat het meerderjarige kind niet tot de gezinskern van betrokkene behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen ouders en hun meerderjarige kinderen onderling, zonder dat bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond. Het meerderjarige kind maakt echter eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. (...)

Gezondheidstoestand: de echtgenote van betrokkene legde bij het CGVS dd. 29/10/2020 een overzicht van haar Belgisch medisch dossier, neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het haar toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien zij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen. Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Uit deze nota blijkt dus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met het hoger belang van het kind, met inbegrip van de scholing, en het beweerd gezinsleven van de verzoekende partij.

Voor zover de verzoekende partij de schending van haar familielevens aanvoert volgt de Raad de motivering van de verwerende partij in de nota van 10 januari 2022. De verzoekende partij ontkent niet dat het hele gezin verplicht wordt het Belgisch grondgebied te verlaten, zodat de bestreden beslissing geen breuk in het gezinsleven veroorzaakt. Daarnaast wijst de verwerende partij terecht op de mogelijkheid om een verlenging te vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten, als bijvoorbeeld op die manier een schooljaar kan worden afgewerkt. Verder verduidelijkt de verzoekende partij niet waarom het feit dat er tussen scholen in België en Iran geen uitwisseling zou zijn omtrent haar kind, dit concreet een negatieve impact zou hebben. Zij toont niet aan welke informatie hierbij in hun dossier cruciaal zou zijn, laat staan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn zelf de informatie over te dragen. Verder beperkt zij zicht tot een theoretisch betoog omtrent het kwetsbaar profiel van kinderen van asielzoekers en maakt zij niet aannemelijk waarom een verhuis naar het land van herkomst – waar het gezin ten slotte tot 2019 heeft verbleven – en het overschakelen naar een school in het land van herkomst een "extra ontwikkelingsrisico" vormt voor haar minderjarige dochter. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen waar zij stelt dat het recht op onderwijs in het gedrang komt. Deze beweringen kunnen de bestreden beslissing en hoger geciteerde nota niet aan het wankelen brengen. Zij toont niet aan met welke elementen door de verwerende partij geen rekening werd gehouden. De Raad acht deze motieven bovendien ook niet kennelijk onredelijk. Minstens maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat ze dit wel zouden zijn. Deze motieven blijven dan ook overeind, en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen of op kennelijk onredelijke wijze rekening zou gehouden hebben met het schoollopen van de kinderen of het hoger belang van het kind in het algemeen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de meerderjarige dochter, zo zij het wenst, steeds een aanvraag tot verblijf als student kan indienen.

De Raad wijst er verder op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Uit bovenstaande blijkt dat niet kan worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur haar hierover had moeten horen vooraleer de bestreden beslissing te nemen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij terecht aanhaalt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar recente aanvraag om internationale bescherming werd gehoord en de mogelijkheid kreeg haar argumenten aan te brengen.

Waar zij verwijst naar de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretisch betoog. Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij met een dergelijk theoretisch en niet-geconcretiseerd betoog niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met het hoger belang van het kind.

Voor zover de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert merkt de Raad op dat het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd en de bestreden beslissing dus niet tot gevolg heeft dat het gezin gescheiden wordt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet betwist, zodat zij overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU